

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/217/2014
Identifikačné číslo spisu:	1212207305
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1212207305.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky GENERAL FAKTORING, a.s., so sídlom v Bratislave, Košická č. 56, zastúpenej spoločnosťou HMG & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičová č. 15 proti odporkyni Y. S., bytom I., J., o zaplatenie sumy 3.895,72 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp. zn. 17 C 135/2012, na dovolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2013, sp. zn. 5 Co 124/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2013, sp. zn. 5 Co 124/2013 ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 13. novembra 2012, č. k. 17 C 135/2012-108 vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh zamietol a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 13. novembra 2012, č. k. 17 C 135/2012-108 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1.254,87 Eur spolu s úrokom z omeškania odo dňa 22. decembra 2010 vo výške 18,40 % ročne až do zaplatenia, ako aj s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.254,80 Eur od 22. decembra 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Na základe vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľka nadobudla uvedenú pohľadávku od pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s., na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 21. decembra 2010. Právny predchodca navrhovateľky a odporkyňa uzatvorili dňa 11. októbra 2006 zmluvu o splátkovom úvere, v zmysle ktorej poskytol odporkyni úver vo výške 1.659,70 Eura (50.000,- Sk) pri úrokovej sadzbe 18,40 % ročne. Bol dohodnutý poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk mesačne, RPMN vo výške 22,94 %. Odporkyňa sa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach vždy k 20. dňu v mesiaci s tým, že prvá splátka bola splatná 20. novembra 2006 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá 20. septembra 2011. Konštatoval, že zmluva spĺňa charakteristiku štandardných

spotrebiteľských zmlúv. Odporkyňa splatila na úvere 404,83 Eur, ktorú sumu si navrhovateľ započítal na úroky z peňažnej pôžičky. Súd v zmysle uvedeného vyššie dospel k záveru, že zvyšok neuhradenej istiny je vo výške 1.250,80 Eur (1.659,86 Eur - 404,83 Eur). Navrhovateľka si uplatňovala istinu vo výške 3.895,72 Eur (k istine 1.254,80 Eur si navrhovateľka pripočítala poplatky v zmysle článku 1 zmluvy o splátkovom úvere vo výške 60,- Sk mesačne, ďalšie poplatky v zmysle článku 16.1.1 Všeobecných obchodných podmienok). Konštatoval, že ak zvyšok neuhradenej istiny vo výške 1.254,80 Eur a sumou, ktorej sa navrhovateľka domáhala, predstavovali by poplatky spojené s poskytnutím úveru viac ako 300 % navýšenie. Takáto výška poplatkov za poskytnutie úveru je v rozpore s citovanou smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 ako aj v rozpore s dobrými mravmi, preto ustanovenie o poplatkoch za poskytnutie úveru považoval za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho v tejto časti návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľka voči výroku, ktorou súd zamietol zvyšok ňou uplatňovaného nároku a proti výroku o trovách konania podala odvolanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 2013, č. k. 5 Co 124/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Odporkyni trovy konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie správne zdôvodnil aj prebratím smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V celom rozsahu sa stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, preto obmedzil svoje odôvodnenie na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a zároveň zrušil druhý a tretí výrok rozsudku súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Namietal, že súd prvého stupňa v napadnutej časti rozsudku odvolaním neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v konaní uplatňoval nárok vo výške 3.895,72 Eur, ktorá suma pozostávala z istiny 3.714,41 Eur a úrokov z omeškania vo výške 181,31 Eur, t. j. úrokov za obdobie od prvého omeškania splátky, od 21. novembra 2006 do postúpenia pohľadávky, pričom úrok z omeškania sa počítal z tej ktorej omeškanej splátky. Istina vo výške 3.714,41 Eur v sebe zahŕňa nevrátenú časť úveru, zmluvné dohodnuté poplatky a úroky z úveru (riadne úroky), ktoré boli zmluvnými stranami v Zmluve o úvere dohodnuté vo výške 18,40 % p. a. a ktoré neboli odporkyňou zaplatené za obdobie od prvého čerpania úveru, 11. októbra 2006 až do postúpenia 21. decembra 2010. Na tieto skutočnosti súdy vôbec neprihliadali. Rozhodnutie súdu prvého stupňa (s ktorým sa odvolací súd stotožnil) vychádza z absolútne nesprávnych zistení súdu o tom z čoho sa uplatnená suma žalobným návrhom skladá a dospel k nesprávnemu záveru, že navrhovateľka žaluje poplatky až vo výške sumy 2.640,92 Eur a že poplatky spojené s úverom predstavujú 300 % navýšenie. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý súd sa z rozhodnutím súdu prvého stupňa plne stotožnil vychádza z nesprávnych zistení a záverov týchto súdov o tom, z čoho žalovaný nárok pozostáva a najmä z nesprávneho záveru o výške poplatkov. Prvostupňový a aj odvolací súd svojím postupom odňali navrhovateľke možnosť konať pred súdom. Namietal tiež, že zamietnutie nároku navrhovateľky čo do uplatneného úroku z úveru je bez akéhokoľvek odôvodnenia v tejto časti nároku. Rozhodnutie súdu prvého stupňa a aj rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie zamietnutia nároku navrhovateľky v časti uplatnených úrokov z úveru, preto je rozhodnutie oboch súdov nepreskúmateľné. Tiež poukázal na to, že súd prvého stupňa nepostupoval podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ak súd sa nevyjadril, že by nárok navrhovateľky v časti uplatnených úrokov z úveru obsiahnutých v sume 3.714,41 Eur považoval za sporný, čím nebolo umožnené navrhovateľke realizovať ďalšie dokazovanie k preukázaniu opodstatnenosti uplatneného nároku.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

V prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania nielen vo vzťahu k § 238 a k § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľka existenciu procesných väd konania vymenovaných v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V súvislosti s touto námietkou treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom, avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania.

Dovolateľka tiež namietala, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1) odňatie možnosti konať pred súdom, 2) to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (por. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (por. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súduna druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom

konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Zo žalobného návrhu, ako aj podania z 18. októbra 2012 vyplýva, že navrhovateľka špecifikovala uplatnenú sumu 3.895,72 Eur na úroky z omeškania vo výške 181,31 Eur a istinu vo výške 3.714,41 Eur, ktorá pozostáva z čistej sumy úveru bez úrokov a poplatkov vo výške 1.581,08 Eur, riadnych úrokov vo výške 1.982,32 Eur a poplatkov vo výške 151,01 Eur. Riadne úroky sú úrokmi od začiatku úverového vzťahu, od októbra 2006 do postúpenia pohľadávky (21. decembra 2010) počítané v zmluvne dohodnutej úrokovej sadzbe vo výške 18,40 % ročne. Poplatky vo výške 155,01 sú poplatky za vedenie účtu v sume vo výške 104,53 Eur a poplatky za upomienky vo výške 46,48 Eur (bližšie špecifikované v podaní navrhovateľky z 18. októbra 2012 - č. l. 103). Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v zamietajúcej časti odôvodnil „Odporkyňa dlhuje na istine sumu 1.254,80 Eur. Navrhovateľka k istine pripočítala poplatky v zmysle článku 1 zmluvy o splátkovom úvere vo výške 60,- Sk mesačne a ďalšie poplatky v zmysle článku 16.1.1 Všeobecných obchodných podmienok, ktorý článok odkazuje na sadzobník. ... Po pripočítaní uvedených poplatkov potom istina mala predstavovať sumu 3.895,72 Eur. Súd návrh v časti o zaplatenie poplatkov za poskytnutie úveru zamietol ako nedôvodný. ... Výška poplatkov za poskytnutie úveru je v rozpore s citovanou Smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, ako aj v rozpore s dobrými mravmi.“. Navrhovateľka odvolaním napadla rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vo svojom odôvodnení uviedol „... Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie taktiež správne zdôvodnil aj prebratím smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ... odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008.“. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd v danej veci sa v odôvodnení rozsudkov vôbec nezaoberal uplatnenými zmluvne dohodnutými úrokmi vo výške 18,40 % (Zmluva o splátkovom úvere čl. 1, bod 1, Základné podmienky, tretí riadok), prečo prípadne tieto úroky nepriznal a na základe akých skutočností zahrnul sumu úrokov pod poplatky úveru, keď samotné poplatky úveru (mesačný poplatok za správu úveru 60,- Sk a poplatky za upomienky) boli navrhovateľkou vyčíslené iba vo výške 155,01 Eur, čím zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. V rozhodnutiach oboch súdov absentujú akékoľvek dôvody, na základe ktorých dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľka nemá nárok na riadne úroky z úveru, a prečo tieto úroky považovali za poplatky z úveru.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O.s.p., ktorá zakladá prípustnosť dovolania a zároveň aj jeho opodstatnenosť, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu

ako aj rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh zamietol a vo výroku o trovách konania a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.